

Arrest

nr. 225 058 van 21 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische redenen aangehaald voor F.W.E. (...) die echter niet weerhouden werden (zie medisch verslag arts-adviseur dd. 11.2.2019 onder gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van het beginsel van wapengelijkheid en van de rechten van verdediging.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Doordat deze bepalingen en beginselen impliceren dat iedere betrokkene tijdig toegang kan hebben tot het administratief dossier dat hem betreft, en eist dat twee partijen in een geschil een gelijke toegang hebben tot het dossier die de relevante stukken bevat;

Terwijl dat in casu, en desondanks een tijdig verzoek tot inzage, waarbij de deadline voor het beroep duidelijk werd vermeld, verzoeker geen toegang kon hebben tot het administratief dossier voor het indienen van huidig beroep;

Dat hij huidig verzoekschrift dus moet opstellen zonder een duidelijk beeld te hebben over de inhoud van het administratief dossier, en dat dus met name de bronnen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet kunnen bekeken worden door verzoekende partij.

De artikelen 4 tot 6 van de wet betreffende de openbaarheid van het bestuur stellen het volgende:

« Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder; volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Aft. 5. Inzage, uitleg of mededeling in schrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aan gelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd.

Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6. [...]

§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst; geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen.

In afwijking van het eerste en tweede lid en krachtens artikel 3, § 4, van de richtlijn 90/313/EEG, geeft de federale administratieve overheid waarbij een aanvraag tot openbaarheid betreffende bestuursdocumenten inzake milieu die zij bezit aanhangig gemaakt wordt, een uitdrukkelijk antwoord binnen een niet verlengbare termijn van zestig dagen vanaf de ontvangst van de aanvraag. In geval van afwijzing deelt de federale administratieve overheid de redenen voor haar beslissing mee aan de aanvrager, uiterlijk bij het verstrijken van die termijn. De redenen moeten in elk geval samen met de beslissing tot afwijzing meegedeeld worden. »

Bij monde van zijn raadsvrouw heeft verzoeker tot gevraagd dat het administratief dossier hem overgemaakt zou worden, nl. 3 april 2019.

(stuk 3)

Er kwam slechts een automatisch antwoord.

Verweerder heeft een rechtstreekse toegang tot het dossier van verzoeker, terwijl deze gedwongen is om een verzoek tot toegang tot het dossier in te dienen, wat op zich reeds een schending van het beginsel van gelijkheid der wapens inhoudt.

In elke andere procedure dienen partijen nuttige stukken aan elkaar over te maken op simpel verzoek.

De Dienst Vreemdelingenzaken, als bestuur, weet welke termijnen er zijn om beroep in te dienen en weet dat de vreemdeling geen kennis heeft van de stukken die de nopens hem genomen beslissing ondersteunen. Toch kiest zij ervoor om geen inzage te geven in het administratief dossier.

Er is pas inzage bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nadat een beroep is ingediend. Het is uiteraard een schending van de rechten van de verdediging dat zulk beroep 'blind' moet worden ingediend. De verzoekende partij heeft namelijk geen kennis van de documenten die de bestreden beslissing ondersteunen.

Het kan niet de bedoeling zijn dat vreemdelingen een beroep moeten indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om daarna pas te kunnen nagaan waarom een negatieve beslissing werd genomen.

In het geval het gaat om een weigering van een medische regularisatieaanvraag, zoals in casu, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken na of een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Zij baseert zich hiervoor op informatie die niet openbaar is of vindbaar op het internet.

Wat dit betreft is de beslissing dan ook voor de verzoekende partij volstrekt onleesbaar/Zij begrijpt niet wat de verwijzing naar een document dat zij niet kan lezen doet in een beslissing gericht aan een burger.

Het is voor de vreemdeling wiens aanvraag wordt afgewezen onmogelijk om na te gaan of deze afwijzing terecht gebeurde of niet.

Gelet op wat voorafgaat kan er dus minstens worden verwacht van verweerder dat zij spoedig een gevolg geeft aan de verzoeken tot raadpleging van administratieve dossiers, in het bijzonder wanneer deze verzoeken worden ingediend in het kader van de indiening van een procedure voor uw Raad.

De procedure voor uw Raad is een voornamelijk geschreven procedure.

Dit impliceert dat het des te belangrijker voor verzoeker om een spoedige toegang te krijgen tot zijn dossier, om in concreto de opportuniteit om een beroep in te dienen te overwegen, en om het eventueel beroep op een correcte en volledige wijze te motiveren. De procedure voor uw Raad, zoals deze georganiseerd is, houdt in dat verzoeker, na de indiening van zijn verzoekschrift, geen mogelijkheid meer heeft om een nieuw argument te laten gelden die zou verschijnen na inzage van een administratief dossier dat laattijdig wordt overgemaakt.

Uw Raad heeft trouwens deze beginselen herhaald in een arrest van 12.07.2011:

« In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij te allen tijde het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan raadplegen, wordt erop gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (art. 39/60 Vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting Pari. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal de Raad op grond van de overgelegde stukken en procedurestukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001). Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden op een terechtzitting, daar de verzoekende partij geen bijkomende en/of nieuwe middelen op een terechtzitting kan inroepen. De Raad wijst erop dat ter terechtzitting de partijen slechts kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, daar de terechtzitting het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o B.6).

[...]

Zoals de verzoekende partij stelt is het verzoekschrift het enige en belangrijkste procedurestuk dat zij kan aanwenden om haar argumenten schriftelijk uiteen te zetten. [...] Van een verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij eerst een 'pro-forma' verzoekschrift neerlegt om vervolgens het administratief dossier te kunnen gaan inzien om dan een nieuw verzoekschrift op te stellen. De hierboven besproken gedragslijn van de verwerende partij zou nochtans de verzoekende partij hiertoe verplichten. In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en het CDBV van 24 februari 2011. Minstens had de verzoekende partij dienen te weten dat dergelijk stuk zich in het administratief dossier bevond. De verzoekende partij voert terecht de schending aan de rechten van verdediging aan. »

In casu past het om deze rechtspraak toe te passen, in de mate dat het verzoekschrift tot nietigverklaring het enig en voornamelijk stuk van de procedure waarin verzoeker zijn argumenten kan uiteenzetten, uitmaakt.

De bestreden beslissing is inderdaad voornamelijk gebaseerd, wat betreft de beschikbaarheid van de zorgen in Kameroen, op informatie verzameld via de databank MedCOI, waarvan verweerder expliciet erkent dat deze een « niet publieke » database is, waaraan verzoeker dus geen toegang heeft.

Om de lezing gedaan door verweerder van deze stukken na te gaan, is het uiteraard onontbeerlijk om toegang te hebben tot de bron dezer om er desgevallend een kritische lezing van voor te stellen.

Het is onaanvaardbaar, en in strijd met de rechten van de verdediging, om een administratieve beslissing te steunen op stukken die er niet bij zijn gevoegd. Dit maakt overigens een motivering per verwijzing uit, die impliceert dat de documenten waarnaar er wordt verwezen bij de bewuste beslissing zouden worden gevoegd, en die overigens niet tijdig werden overgemaakt aan verzoeker opdat hij deze zou kunnen analyseren in het kader van haar beroep.

Bij afwezigheid van enige communicatie van deze stukken, zij op het moment van de notificatie van de bestreden beslissing, of gedurende het termijn om een beroep in te dienen, en desondanks verzoek hiertoe gericht aan verweerder en die de nadruk zetten op het belang en de hoogdringendheid om dit dossier over te maken, is verzoeker niet in staat geweest om er de kritische lezing vereist door de eerbiediging van de rechten van de verdediging, van de gelijkheid der wapens en van de openbaarheid van het bestuur van te geven.

Verzoeker verwijst tenslotte naar het recente arrest van Uw Raad van 14 maart 2019, dat stelt:

« La circonstance que la partie requérante a pu prendre connaissance de la réponse à la « Requête Medcoi du 08.09.2015 portant le numéro de référence unique BMA 7196 », ainsi que constaté à la lecture du mémoire du synthèse, n'énervé en rien ce constat. En effet; ce document n'ayant pas été joint à l'avis du fonctionnaire médecin, ni cité par extraits, ni résumé dans cet avis, le fait que la partie requérante ait pu, ultérieurement à la prise des actes attaqués, consulter le dossier administratif ne répond pas aux exigences rappelées au point 3.4. » (arrest n° 218 231 in de zaak 203 519/VII)

Het niet meedelen van de stukken van het administratief dossier, wordt niet hersteld doordat het dossier ter beschikking is op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nadat het beroep werd ingediend.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. De verzoekende partij betoogt dat *in casu* de verwerende partij nagaat of de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, dat zij zich hiervoor baseert op informatie die niet openbaar is of vindbaar op het internet, dat wat dit betreft de beslissing voor haar dan ook volstrekt onleesbaar is, dat zij niet begrijpt wat een verwijzing naar een document dat zij niet kan lezen doet in een beslissing gericht aan een burger. Zij betoogt dat de bestreden beslissing voornamelijk is gebaseerd, wat betreft de beschikbaarheid, op informatie verzameld via de databank van MedCOI, waarvan de verwerende partij expliciet erkent dat deze niet publiek is en waaraan zij aldus geen toegang heeft. Zij meent dat het onaanvaardbaar is en in strijd met de rechten van verdediging om een administratieve beslissing te steunen op stukken die niet gevoegd zijn, dat dit overigens een motivering door verwijzing uitmaakt, die impliceert dat de documenten waarnaar verwezen wordt bij de bewuste beslissing zouden worden gevoegd. De verzoekende partij betoogt dat zij bij afwezigheid van deze stukken, niet in staat is geweest om er de kritische lezing vereist door de eerbiediging van de rechten van verdediging, van de gelijkheid der wapens en van de openbaarheid van bestuur aan te geven. De verzoekende partij verwijst tot slot naar het arrest nr. 203 519 van 14 maart 2019 van de Raad.

De Raad wijst erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies van 11 februari 2019 dat onder gesloten omslag in bijlage wordt gevoegd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij kennis heeft gekregen van het volledige medische advies, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, onder gesloten omslag.

De ambtenaar-geneesheer vermeldt in het medisch advies, meer bepaald in het onderdeel betreffende de beschikbaarheid van bepaalde zorgen en medicatie, bepaalde documenten van MedCOI. Daarnaast geeft de ambtenaar-geneesheer de voor het dossier van de verzoekende partij relevante feitelijke vaststellingen uit deze documenten weer. Het komt de Raad voor dat de motieven aldus in het medisch advies zelf worden weergegeven, met bronvermelding van het onderzoek waaruit de in het medisch advies weergegeven feitelijke vaststellingen blijken. De bronnen, met name de MedCOI-documenten, dienen zich alsdan in het administratief dossier te bevinden, wat *in casu* ook het geval is.

Zelfs in de hypothese dat de verwijzing naar de MedCOI documenten een motivering door verwijzing betreft, wijst de Raad er op dat niet aangetoond wordt dat deze gebrekkig is. De Raad wijst er op, betreffende de beschikbaarheid van de behandeling, dat in het medische advies de stukken benoemd worden, hun vindplaats aangegeven wordt, hun voorwerp en kort de inhoud uiteengezet wordt. Er wordt gesteld dat de informatie waarnaar verwezen wordt gevoegd werd in het administratief dossier, dat het informatie betreft afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is, dat het een aanvraag MedCOI van 24 januari 2019 met uniek referentienummer 11975 betreft, waarbij wordt gesteld dat uit dit document de beschikbaarheid van een cardioloog en nefroloog blijkt en het daarnaast gaat om een bijlage 2, waarbij wordt gesteld dat hierin de beschikbaarheid van de medicatie wordt aangetoond en wordt gepreciseerd dat van natriumcarbonaat geen gegevens zijn. De Raad stelt vast dat deze documenten zich in het administratief dossier bevinden. Voorts wordt gemotiveerd uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij, een man van 41 afkomstig uit Kameroen zonder problemen in het thuisland opgevolgd kan worden voor de nierinsufficiëntie en hypertensie, dat nefrologen en cardiologen beschikbaar zijn, dat in het slechtste geval, wat heden niet aan de orde is, hemodialyse beschikbaar is alsook dat de noodzakelijke medicatie, namelijk Fenofibrate, Vitamine D, Nebivolol, Moxonide, Amlodipine, Perindopril, Furosemide, Allopurinol en Natriumcarbonaat beschikbaar zijn. Het voorwerp en de inhoud van de stukken waarnaar verwezen wordt, worden dus kort uiteengezet in het medisch advies. Wanneer – zoals *in casu* het geval is – de informatie waarnaar verwezen wordt, is opgenomen in het advies, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk *in extenso* over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Nu duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte is van de inhoud van de desbetreffende stukken door de korte beschrijving in het bestreden advies, stond het de verzoekende partij vrij in kader van huidig beroep zich hiertegen te verweren.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat ook bij het toegankelijkheidsonderzoek gemotiveerd werd door verwijzing, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijken uit het medisch advies zelf alle gegevens en informatie waarop de verwerende partij zich gesteund heeft om te besluiten dat de nodige medicatie en medische behandelingen toegankelijk zijn voor de verzoekende partij in het land van herkomst. De linken die vermeld worden betreffen enkel bronverwijzingen en geen motivering door verwijzing. Immers wordt niet enkel verwezen naar de informatie die relevant is voor het toegankelijkheidsonderzoek, doch wordt de relevante informatie ook expliciet opgenomen in het medisch advies, dat aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Daargelaten de vraag of de vermelde linken bij de bronverwijzingen leiden naar een pagina die niet toegankelijk is voor het algemeen publiek, stelt de Raad vast dat het document waarnaar wordt verwezen in de bronvermelding in het medisch advies, zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij kon aldus aan de hand van het medisch advies en de gegevens van het administratief dossier van alle elementen kennis nemen die haar zouden toelaten de vaststellingen te weerleggen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar rechten van verdediging geschonden zijn.

2.1.3. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, het beginsel van wapengelijkheid en de rechten van verdediging impliceren dat iedere betrokkene tijdig toegang kan hebben tot het administratief dossier dat hem betreft en eist dat de twee partijen in een geschil een gelijke toegang hebben tot het dossier die de relevante stukken bevat, terwijl *in casu*, en desondanks het tijdig verzoek tot inzage, waarbij de deadline

voor het beroep duidelijk vermeld werd, zij geen toegang kon hebben tot het administratief dossier voor het indienen van huidig beroep, dat zij huidig verzoekschrift dus moet opstellen zonder een duidelijk beeld te hebben over de inhoud van het administratief dossier en dus met name de bronnen van de verwerende partij niet kunnen bekeken worden. De verzoekende partij verduidelijkt dat zij bij monde van haar raadvrouw heeft gevraagd dat haar het administratief dossier zou overgemaakt worden op 3 april 2019, dat er slechts een automatisch antwoord kwam. Zij betoogt dat de verwerende partij rechtstreeks toegang heeft tot het dossier, terwijl zij gedwongen is om een verzoek tot toegang tot het dossier in te dienen, wat op zich reeds een schending van het beginsel van gelijkheid der wapens inhoudt, dat in elke andere procedure de partijen elkaar de nuttige stukken dienen over te maken op simpel verzoek. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, als bestuur, weet welke termijn er zijn om een beroep in te dienen en weet dat de vreemdeling geen kennis heeft van de stukken die de nopens hem genomen beslissing ondersteunen, doch ervoor kiest om geen inzage te geven in het administratief dossier. Zij betoogt dat er pas inzage is bij de Raad, nadat beroep is ingediend, dat het uiteraard een schending van de rechten van verdediging is dat zulk beroep blind moet worden ingediend, dat de verzoekende partij namelijk geen kennis heeft van de documenten die de bestreden beslissing ondersteunen, dat het niet de bedoeling kan zijn dat vreemdelingen een beroep bij de Raad moeten indienen om daarna pas te kunnen nagaan waarom een negatieve beslissing werd genomen. De verzoekende partij meent dat gezien de informatie niet openbaar is, het voor haar onmogelijk is om na te gaan of deze afwijzing terecht gebeurde of niet. Zij meent dat aldus kan verwacht worden dat de verwerende partij spoedig een gevolg geeft aan de verzoeken tot raadpleging van de administratieve dossiers, in het bijzonder wanneer deze verzoeken worden ingediend in het kader van een procedure voor de Raad. Hierbij preciseert de verzoekende partij dat de procedure voor de Raad voornamelijk schriftelijk is, dat dit impliceert dat het des te belangrijker is dat zij spoedig toegang krijgt tot haar dossier om *in concreto* de opportuniteit van een beroep te overwegen en om het eventueel beroep op een correcte en volledige wijze te motiveren. Zij stelt dat de procedure voor de Raad inhoudt dat zij, na indiening van het verzoekschrift, geen mogelijkheid meer heeft om een nieuw argument te laten gelden die zou verschijnen na inzage van het administratief dossier dat laatstelijk werd overgemaakt. De verzoekende partij wijst ter ondersteuning naar arrest nr. 64 664 van de Raad van 12 juli 2011. Zij meent dat deze rechtspraak *in casu* moet toegepast worden, in de mate het verzoekschrift tot nietigverklaring het enig en voornamelijk stuk van de procedure is waarin zij haar argumenten kan uiteenzetten. Zij argumenteert dat de bestreden beslissing voornamelijk is gebaseerd, wat betreft de beschikbaarheid, op informatie verzameld via de databank MedCOI, waarvan de verwerende partij expliciet erkent dat deze een niet publieke databank is, waaraan zij aldus geen toegang heeft, dat om de lezing door de verwerende partij van deze stukken na te gaan, het uiteraard onontbeerlijk is om toegang te hebben tot deze bron om er desgevallend een kritische lezing van voor te stellen. Zij concludeert dat bij afwezigheid van enige communicatie van deze stukken, zij het op het moment van de betekening van de bestreden beslissing, of gedurende de beroepstermijn, en desondanks zij hiertoe aan de verwerende partij een verzoek gericht had en de nadruk zette op het belang en de hoogdringendheid dit dossier over te maken, niet in staat is geweest om er de kritische lezing vereist door de eerbiediging van de rechten van verdediging, van de gelijkheid der wapens en van de openbaarheid van bestuur aan te geven. De verzoekende partij verwijst tot slot naar het arrest nr. 203 519 van 14 maart 2019 van de Raad. Zij meent dat het niet meedelen van de stukken van het administratief dossier niet wordt hersteld doordat het dossier te beschikking op de griffie van de Raad wordt gelegd nadat het beroep werd ingediend.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij, dat er pas inzage is bij de Raad, nadat beroep is ingediend, dat het uiteraard een schending van de rechten van verdediging is dat zulk beroep blind moet worden ingediend, dat de verzoekende partij namelijk geen kennis heeft van de documenten die de bestreden beslissing ondersteunen, dat het niet de bedoeling kan zijn dat vreemdelingen een beroep bij de Raad moeten indienen om daarna pas te kunnen nagaan waarom een negatieve beslissing werd genomen, wijst de Raad er, onder verwijzing naar de bespreking onder punt 2.1.2., opnieuw op dat uit het medisch advies geenszins blijkt dat er op enig ogenblik sprake is van een motivering door verwijzing die niet voldoet aan de formele motiveringsplicht. Het betreft ofwel een motivering door verwijzing naar stukken waarvan de inhoud waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert kort wordt weergegeven in het medisch advies zelf, ofwel bronvermeldingen van stukken waaruit de relevante informatie voor het beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek expliciet wordt opgenomen in het medisch advies. Aldus blijkt uit het medisch advies, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat wordt gevoegd in gesloten omslag bij de bestreden beslissing, de motieven waarom een negatieve beslissing worden genomen. De verzoekende partij kan zich hiertegen aldus dienstig verweren.

Betreffende de mogelijkheid om kennis te nemen van de stukken van het administratief dossier, wijst de Raad er vooreerst op dat indien de verzoekende partij meent dat zij bij haar verzoek om inzage of

afschrift van haar administratief dossier, en meer bepaald de niet-publieke bronnen waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunt in het medisch advies (MedCOI documenten) en de bronnen waarnaar verwezen wordt in het toegankelijkheidsonderzoek, te verkrijgen, moeilijkheden heeft ondervonden, het haar vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden, voorzien in artikel 8 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Uit deze wet blijkt dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de 'Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten', met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

Artikel 8 van deze wet bepaalt immers:

"§ 1. Er wordt een Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten opgericht.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de samenstelling en de werkwijze van de Commissie.

§ 2. Wanneer de verzoeker moeilijkheden ondervindt om de raadpleging of de verbetering van een bestuursdocument te verkrijgen op grond van deze wet, (met inbegrip van het geval van uitdrukkelijke beslissing tot afwijzing bedoeld in artikel 6, § 5, derde lid,) kan hij een verzoek tot heroverweging richten tot de betrokken federale administratieve overheid. Terzelfdertijd verzoekt hij de Commissie een advies uit te brengen.

De Commissie brengt haar advies ter kennis van de verzoeker en van de betrokken federale administratieve overheid binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van het verzoek. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn wordt aan het advies voorbijgegaan.

De federale administratieve overheid brengt binnen vijftien dagen na ontvangst van het advies of na verloop van de termijn waarbinnen kennis moest worden gegeven van het advies, haar beslissing tot inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van de verzoeker (en van de Commissie). Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de overheid geacht een beslissing tot afwijzing te hebben genomen.

Tegen deze beslissing kan de verzoeker beroep instellen overeenkomstig de wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 12 januari 1973. Het beroep bij de Raad van State is in voorkomend geval vergezeld van het advies van de Commissie.

§ 3. De Commissie kan eveneens worden geraadpleegd door een federale administratieve overheid.

§ 4. De Commissie kan op eigen initiatief advies verstrekken betreffende de algemene toepassing van de wet op de openbaarheid van bestuur. Ze kan aan de wetgevende macht voorstellen doen in verband met de toepassing en de eventuele herziening van deze wet."

De Raad stelt daarnaast vast dat hoe dan ook het belang van deze grief niet blijkt. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij na het indienen van het verzoekschrift de informatie heeft ontvangen, doch aldus laattijdig. Het administratief dossier lag ook ter inzage op de griffie van de Raad. De verzoekende partij toont niet aan welke andere middelen ze nog had willen ontwikkelen, na inzage van het administratief dossier en op welke wijze haar rechten van verdediging *in concreto* geschonden zijn. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting, die niet tot de nietigheid van de besteden beslissing kan leiden. Een eventuele schending van de bepalingen van de voornoemde wet van 11 april 1994 brengt niet *ipso facto* de onwettigheid mee van een beslissing, genomen door de administratieve overheid op basis van de documenten waarvan de openbaarheid wordt gevraagd (RvS 13 november 1995, nr. 56.225).

De verzoekende partij kan in dit verband de problemen die zij zou hebben ondervonden niet voorleggen aan de Raad, die overeenkomstig artikel 39/1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij laat na aan te tonen dat, indien de verwerende partij al de artikelen 4 tot 6 van de voornoemde wet van 11 april 1994 zou geschonden hebben, zij de beroepsprocedure, voorzien in deze wet, heeft gevolgd.

2.1.4. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering aan in strijd met de artikelen 9ter, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid. Zij beroept zich eveneens op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het evenredigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat². Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze ‘op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft’.

Dat teneinde een beoordeling te kunnen maken omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, aldus steeds de situatie in het land van herkomst of het land van verblijf dient worden afgetoetst, in casu Algerije, aangezien het bestaan van het bepaalde reële risico in hoofdte van de aanvrager onlosmakelijk is verbonden met het gegeven of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet alle administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Toepassing in casu

Verzoeker lijdt aan ernstige arteriële hypertensie, moeilijk te controleren ondanks 5 antihypertensiva, rechter ventrikel hypertrofie, dyslipidemie en chronische nierinsufficiëntie stadium II secundair aan nefro-ariosclerose.

Het gaat om een ernstige aandoening waarvoor hij dagelijks een hele reeks aan medicamenten moet slikken.

Volgens het medisch attest, waarop de aanvraag is gebaseerd, is de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar in Kameroen.

Verzoeker heeft de voorbije maanden verschillende keren meer dan een week in het ziekenhuis doorgebracht omwille van zijn ziekte.

a. Geen adequate behandeling mogelijk in Kameroen

Volgens verwerende partij is een behandeling beschikbaar in Kameroen.

Zij baseert zich daarvoor op een niet toegankelijk document uit de Medcoi databank. Deze databank is voor verzoeker niet toegankelijk en verwerende partij maakte de betrokken stukken niet over.

Verzoekende partij kan er dan ook van uit gaan dat zulk document niet van toepassing is op haar dossier. Het document toont niet aan dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn en al zeker niet in de omgeving waar verzoeker zal wonen in Kameroen.

Het gaat ten minste om een verwijzing naar analogie, niet een antwoord in het dossier van verzoeker.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medicatie wordt er verwezen naar een bijlage, die niet gevoegd is. Bovendien is geen inzage gegeven in deze bijlage.

Verzoekende partij leidt daaruit af dat het document niet van toepassing is op zijn situatie. De medicatie die verzoeker neemt is niet beschikbaar in Kameroen. Zulks kan in elk geval niet afgeleid worden uit de bijlage 2.

Ook is niet duidelijk of deze medicatie constant beschikbaar is. Er zijn problemen met de beschikbaarheid van medicatie in Kameroen. Hierover is geen informatie gevoegd.

Tenslotte is geenzins aangetoond dat natriumcarbonaat dezelfde werking heeft als natriumbicarbonaat.

Ook dit blijkt niet uit het administratief dossier.

Deze bewering wordt ook niet gestaafd door enige literatuur.

De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker kan verwijzen naar een zeer recent arrest van Uw Raad, met name het arrest CCE 203 51 9 (Nr. 218 231) van 14 maart 2019, dat de motivering via referentie, en met name met verwijzing naar niet bijgebrachte documenten in de niet publieke MedCOI databank, in strijd acht met de motiveringsverplichting van bestuurshandelingen:

"A la lecture de cet extrait, le conseil observe que la motivation du premier acte attaqué procédé d'une doublé motivation par référence dès lors que, d'une part, la partie défenderesse se réfère à l'avis médical du fonctionnaire médecin, et d'autre part, celui-ci se réfère à des "informations provenant de la base de données non publique MedCOL."

En l'occurrence, la question qui se pose donc est celle de savoir si cette doublé motivation par référence satisfait aux exigences de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle découle de la loi du 29 juillet 1991, dont la violation des articles 2 et 3 est invoquée par la partie requérante.

3.4. Une motivation par référence est admise sous réserve du respect de trois conditions :

« première condition : le document (...) auquel se réfère l'acte administratif doit être lui-même pourvu d'une motivation adéquate au sens de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 (...). Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui (...), ou encore lorsque le contenu du document est reproduit; fut-ce par extraits, ou résumé dans l'acte administratif (...). Si le document auquel l'acte se réfère est inconnu du destinataire, la motivation par référence n'est pas admissible. (...) Une précision d'importance doit être apportée. La connaissance de l'acte lui-même. Elle peut être antérieure (...) mais elle ne peut en principe être postérieure (...). Un objectif essentiel! de la loi est en effet, d'informer l'administré sur les motifs de l'acte en vue de lui permettre d'examiner en connaissance de cause l'opportunité d'introduire un recours. Enfin, troisième et dernière condition : il doit apparaître sans conteste et sans ambiguïté que l'auteur de l'acte administratif, exerçant son pouvoir d'appréciation, a fait sienne la position adoptée dans le document auquel il se réfère » (X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs : Questions d'actualités », in : La motivation formelle des actes administratifs, Bruxelles, La Bibliothèque de Droit Administratif, Ed. La Charte, 2005, p. 44-45, n° 50). Concernant la première condition, le Conseil d'Etat a jugé, à plusieurs reprises, que l'avis ou le document auquel se réfère l'autorité administrative doit répondre aux exigences de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, en ce sens que ledit avis ou document doit être suffisamment et adéquatement motivé (en ce sens, notamment: ...).

3.5. En l'espèce, le Conseil estime que l'avis du fonctionnaire médecin, susmentionné, ne satisfait pas aux exigences de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, en ce qui concerne la disponibilité du suivi orthopédique, du matériel orthopédique, de physiothérapeutes et de services de révalidation, en Géorgie.

(...)

En effet, la simple conclusion du fonctionnaire médecin ne permet pas à la partie requérante de comprendre les raisons pour lesquelles il a considéré que ces informations démontraient la disponibilité du suivi requis. Il en est d'autant plus ainsi, qu'à la différence d'un lien vers un page internet lequel est, en principe, consultable en ligne par la partie requérante, la réponse à cette « requête MedCOL », sur laquelle se fonde, notamment, le fonctionnaire médecin dans son avis, n'est pas accessible ou public. En conséquence, entendant motiver son avis par référence à ce document, le fonctionnaire médecin se devait, soit d'en reproduire les extraits pertinents, soit de les résumer, ou encore de l'annexer audit avis. A l'inverse, le procédé utilisé entraîne une difficulté supplémentaire pour la partie requérante dans l'introduction de son recours, puisque celle-ci doit demander la consultation du dossier administratif à la partie défenderesse afin de pouvoir prendre connaissance, notamment, de la réponse à la « requête medCOL », précitée, et ainsi en vérifier la pertinence.

Ce procédé est d'autant plus critiquable que, s'agissant d'un domaine aussi spécifique que le domaine médical, la motivation contenue dans l'avis du fonctionnaire médecin doit être complète, afin de permettre à la partie requérante et au Conseil, qui n'ont aucune compétence en matière médicale, de comprendre le raisonnement du fonctionnaire médecin et, en ce qui concerne la première, de pouvoir contester.

Il découle de ce qui précède que l'avis du fonctionnaire médecin n'est pas adéquatement et suffisamment motivé. Il en est de même du premier acte attaqué, dans la mesure où la partie défenderesse se réfère à cet avis, sans combler la lacune susmentionnée.

La circonstance que la partie requérante a pu prendre connaissance de la réponse à la « Requête Medcol du 08.09.2015 portant le numéro de référence unique BMA 7196 », ainsi que constaté à la

lecture du mémoire du synthèse, n'énervé en rien ce constat. En effet, ce document n'ayant pas été joint à l'avis du fonctionnaire médecin, ni cité par extraits, ni résumé dans cet avis, le fait que la partie requérante ait pu, ultérieurement à la prise des actes attaqués, consulter le dossier administratif, ne répond pas aux exigences rappelées au point 3.4. » «

De redenering gebruikt in het geciteerde arrest is compleet toepasbaar op de huidige zaak.

De motiveringsverplichting is dan ook geschonden.

b. Geen toegankelijkheid van de medische zorgen

Bij het onderzoek naar het bestaan van een adequate behandeling dient er bovendien onderzocht te worden of de in het land van herkomst beschikbare medicatie en medische behandeling en opvolging toereikend en toegankelijk zijn, rekening houdend met de individuele toestand van verzoekster (RVV 28.02.2011, nr. 57.077; 1 7.03.2011, nr. 57.982; 16.05.2011, nr. 61.526).

In casu ging noch de ambtenaar-geneesheer, noch tegenpartij over tot een dergelijke analyse. Tegenpartij verzekert er zich niet van dat de voor verzoekster noodzakelijke behandeling in concreto toegankelijk zou zijn.

Verzoeker is ernstig ziek. Hij verblijft vaak in het ziekenhuis en zijn hypertensie is niet onder controle te krijgen. Hij heeft opvolging nodig van specialisten. Verwerende partij gaat met haar analyse lijnrecht in tegen de adviezen van de behandelend arts, en geeft hiervoor geen motivatie.

De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.”

2.2.2. De in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bepalingen van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging toe te kennen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 11 februari 2019 wordt geoordeeld dat de medische elementen niet weerhouden konden worden en dat derhalve uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, en evenmin aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Dit advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd – in gesloten omslag – samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het maakt dan ook integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing. De motivering in het advies moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23-11-2018.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard Medisch getuigschrift d.d. 26-10-2018 van Dr. Fosso, nefroloog met de volgende informatie:
 - o *Ernstige arteriële hypertensie moeilijk te controleren ondanks 5 antihypertensiva, rechter ventrikel hypertrofie, dyslipidemie en chronische nierinsufficiëntie stadium III secundair aan nefro-angiosclerose**

- o Medicamenteuze therapie met Nobiten, Amlor, Moxonidine, Perindopril, Furosemide, Zyloric, natriumbicarbonaat, Lipanthyl en D-cure
- o Er is nood aan opvolging door een cardioloog en nefroloog

Uit de aangeleverde documentatie kunnen we het volgende besluiten:

- Het gaat hier over een man van heden 41 jaar afkomstig uit Kameroen
- Als voornaamste pathologie weerhouden we een ernstige bloeddrukstoornis, hypertensie, en matig chronische nierinsufficiëntie stadium III (I-V)
- Als medicamenteuze therapie weerhouden we:
 - o Nobiten, Nevibolol, bètablokker tegen hoge bloeddruk
 - o Amlor, Amlodipine, bloeddrukmedicatie
 - o Moxonide, tegen hoge bloeddruk
 - o Perindopril, tegen hoge bloeddruk
 - o Furosemide, plaspil
 - o Zyloric, Allopurinol, excretie van urinezuur
 - o Natriumbicarbonaat, nierinsufficiëntie
 - o Lipanthyl fenofibraat voor de verhoogde cholesterol
 - o D-cure, Vit D

In het dossier is er geen tegenindicatie tot reizen vermeld evenmin de nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:
 - Aanvraag Medcoi van 24-1-2019 met het unieke referentienummer 11975: toont de beschikbaarheid van een cardioloog en nefroloog aan
2. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond: van natriumbicarbonaat zijn er geen gegevens echter natriumcarbonaat, is een volwaardig alternatief dat voor dezelfde indicatie, namelijk het herstel van het zuur-base evenwicht bij nierinsufficiëntie, is beschikbaar.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 41 afkomstig uit Kameroen zonder problemen in zijn thuisland opgevolgd kan worden voor de nierinsufficiëntie en hypertensie: nefrologen en cardiologie. Q zijn beschikbaar, in het slechtste geval (wat heden nog niet aan de orde is namelijk hemodialyse) is beschikbaar. De noodzakelijke medicatie namelijk Fenofibrate, Vitamine D, Nevibolol, Moxonide, Amlodipine, Perindopril, Furosemide, Allopurinol en Natriumcarbonaat zijn beschikbaar.

Vanuit het oogpunt van beschikbaarheid van medische opvolging is er geen tegenindicatie tot terugkeer naar het thuisland, Kameroen.

Toegankelijkheid, van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Kameroen is zeer hiërarchisch opgebouwd wat de administratie betreft: het land is opgedeeld in 10 regio's, 58 departementen, 360 districten en 339 gemeenten. De gezondheidszorg volgt deze structuur.

Het gezondheidssysteem van Kameroen heeft een driedelige piramidale structuur waarin 8 verschillende categorieën van faciliteiten zijn in ondergebracht:

- Op het centrale niveau hebben we in de eerste plaats de algemene ziekenhuizen die als doorverwijzingsziekenhuis functioneren waar alle specialiteiten vertegenwoordigd zijn, ook de meer speciale zoals cardiale heelkunde, MRI, en op de tweede plaats de centrale ziekenhuizen waar bijna alle specialiteiten aanwezig zijn, uitgezonderd cardiale heelkunde en interventionele radiologie. Dit is het klassieke tertiaire niveau
- Op het intermediaire niveau staan de regionale ziekenhuizen, met minstens 1 per regio. Zij bieden specialismen aan zoals inwendige geneeskunde, pediatrie, algemene heelkunde, verloskunde, gynaecologie. In de laatste 5 jaren heeft de regering extra moeite gedaan om in deze regionale ziekenhuizen ook hemodialyse op te starten evenals de radiologie uit te breiden met CT-scans. Dit is het klassieke secundaire niveau
- Op het perifere niveau = eerste lijn, zijn er nog 4 verschillende categorieën te onderkennen. De vierde categorie zijn de district ziekenhuizen. Elk district heeft zijn eigen ziekenhuis met een eigen materniteit met een operatiezaal voor keizersneden en eventueel kleine chirurgische ingrepen. De vijfde categorie zijn de sub-district medische centra die minder belangrijke eerstelijnszorgen aanbieden. De zesde categorie verzorgen vaccinaties, familieplanning, geven voedingsadviezen, volgen de kinderen op type kind en gezin, en staan in voor de verdeling van de essentiële geneesmiddelen. De zevende categorie zijn mobiele eenheden die vooral werken op preventieve en curatieve basis. Deze zijn nog in ontwikkeling

Deze verschillende niveaus zijn vertegenwoordigd in de 3 grote sectoren verantwoordelijk voor het organiseren van de gezondheidszorg namelijk de publieke sector die vallen onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Volksgezondheid, de private sector met profit en non-profit instellingen, waarvan 70% door niet winstgevende confessionele organisaties en de traditionele geneeskunde waarvoor speciale inspanningen gedaan wordt om deze in de nationale gezondheidszorg te integreren.

Ook dient nog de aanwezigheid van MUSI's Micro Health Units vermeld te worden. Dit zijn kleine gezondheidscentra die niet geregistreerd zijn door de overheid en vooral dienen voor allereerste zorgen of doorverwijzingscentrum naar de district of publieke ziekenhuizen.

In regel dient de patiënt doorverwezen te worden vanuit de eerste lijn maar deze weg wordt niet altijd gevolgd. De farmaceutische sector volgt dezelfde hiërarchische structuur en kent ook een publieke en private sector. Op het centrale niveau van de publieke sector staat de "Pharmaceutical Service General Inspection" die alle farmaceutische faciliteiten dient te superviseren, controleren of de conventies en afspraken nagekomen worden en of de geneesmiddelen beschikbaar en toegankelijk zijn voor de patiënt, samen met het controleren en opstellen van de wetten en de regels, en nagaan of deze gerespecteerd worden; Daarnaast doen zij onderzoek in opdracht van de officiële autoriteiten.

De essentiële geneesmiddelen worden verdeeld via de SYNAME (National Essential Medicine Supply System). Deze organisatie wordt ondersteund door de CENAME (National Supply Centre for Drugs and Essential Medical Consumables) en de LANACOME (National Laboratory for Testing Essential Drugs) Zij verzorgen de bestelling in het buitenland en lokaal van de verschillende medicatie nodig voor de publieke en non-profit private sector. In elke regio is er een verdeelcentrum voor medicatie.

Het gezondheidssysteem wordt gefinancierd door het nationaal budget, de gezinnen, de lokale autoriteiten, de NGO's, private verzekeringsinstellingen en externe partners. De uitgaven zijn zeer laag en de bronnen toegewezen aan gezondheidzorg bedragen 1.5% van het BNP van Kameroen. Dit houdt in dat veel van de kostprijs van de zorg ten laste valt van de patiënt. De te betalen kost hangt af van de soort zorg, de locatie en het niveau. Een deel van de medicatie voor bepaalde aandoeningen wordt gratis bedield.

Er bestaat een beperkte sociale zekerheid met uitkeringen voor pensioen, arbeidsongeschiktheid, arbeidsongevallen en uitkeringen voor families zoals kindergeld en uitkeringen bij geboorte.

Specifiek voor betrokkene heeft hij vooral nood aan opvolging en geen zware specialistische zorg. Hiervoor kan hij beroep doen voor zijn controles en opvolging op één van vroeger vermelde faciliteiten.

Betrokkene deed hogere studies en werkte in het verleden. Heden legt hij geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Betrokkene kwam zeer recent naar België. Hij heeft eveneens nog familie, echtgenote en kinderen, in het thuisland. Het is dus zeer onwaarschijnlijk dat hij niet op hen kan rekenen voor opvang en eventueel beperkte financiële steun.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kameroen."

Een eenvoudige lezing van dit medisch advies leert dat hierin uitgebreid wordt ingegaan op de ingeroepen gezondheidsproblemen. Er wordt gemotiveerd voor de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Kort gesteld wordt de gezondheidssituatie van de verzoekende partij geduid en wordt vermeld dat in het dossier geen tegenindicatie tot reizen noch de nood aan mantelzorg vermeld wordt, alsook dat de voor haar aandoening als noodzakelijk weerhouden medische zorgen, behandeling en opvolging voor de verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. De ambtenaar-geneesheer heeft toegelicht op basis van welke gegevens zij tot deze vaststellingen is gekomen, met verwijzing naar de gehanteerde bronnen. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt ook dat de verzoekende partij op de hoogte is van de motieven in het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.2.5. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de (medische) beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

2.2.6. Het verzoekschrift bevat een uitgebreide weergave van de aanvraag en de medische situatie van de verzoekende partij, zoals die onder meer blijkt uit het voorgelegde medische attest. De Raad stelt vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies van 11 februari 2019 de ernst van de ziekte van de verzoekende partij wordt betwist, doch wordt geoordeeld dat uit het voorgelegde medische dossier kan besloten worden dat de pathologie van de verzoekende partij geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt de verzoekende partij er niet in voormeld oordeel te weerleggen of te ontkrachten.

2.2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door het enkel stellen dat zij de voorbije maanden verschillende keren meer dan een week heeft doorgebracht in het ziekenhuis omwille van haar ziekte en haar hypertensie niet onder controle te krijgen is, de motieven van de bestreden beslissing en het medisch advies niet weerlegt, noch ontkracht. De nood aan zorgen en opvolging wordt immers niet ontkend in de bestreden beslissing en het medisch advies.

2.2.8. Betreffende de beschikbaarheid van de nodige zorgen stelt de verzoekende partij dat volgens het medisch attest waarop de aanvraag gebaseerd is, de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is in Kameroen. Voorts stelt zij ook nog dat zij ernstig ziek is, vaak in het ziekenhuis verblijft en haar hypertensie niet onder controle te krijgen is, dat zij opvolging nodig heeft van specialisten en dat de

verwerende partij met haar analyse lijnrecht ingaat tegen de adviezen van de behandelende arts en hiervoor geen motivering geeft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoonst dat de analyse van de gezondheidstoestand en van de nodige medische zorgen en behandeling door de ambtenaar-geneesheer lijnrecht ingaat tegen de analyse hiervan door de behandelende geneesheer. Zij toont geenszins aan op welk punt de analyses tegenstrijdig zijn. De Raad wijst erop dat de diagnose, de ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling door de ambtenaar-geneesheer niet wordt betwist.

Voorts wijst de Raad erop dat het de ambtenaar-geneesheer niet toekomt om in het medisch advies melding te maken van het feit dat de behandelende arts van mening is dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is in Kameroen. De ambtenaar-geneesheer dient daarentegen wel rekening te houden met alle door de behandelende arts aangebrachte medische vaststellingen en aan te geven waarom zij, niettegenstaande de behandelende arts een andere mening is toegedaan betreffende de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling in Kameroen, meent dat een terugkeer naar het herkomstland wel mogelijk is, waarbij zij dient te onderbouwen waarom zij meent dat de aandoeningen van de verzoekende partij geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en waarom zij meent dat deze aandoeningen geen reëel risico inhouden voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, waarbij zij nagaat of de benodigde medische behandelingen, zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. De verzoekende partij verduidelijkt niet *in concreto* met welke door de behandelende arts vastgestelde medische elementen geen rekening werd gehouden, noch op welke wijze de ambtenaar-geneesheer niet is tegemoet gekomen aan het onderzoek dat zij behoort te doen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Door enkel te verwijzen naar het oordeel van de behandelende arts en het niet eens zijn met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer over de mogelijkheid tot terugkeer en de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling foutief of kennelijk onredelijk is. Zij toont niet aan dat het medisch oordeel van de ambtenaar-geneesheer foutief zou zijn. Evenmin toont zij aan dat het eigen oordeel van de ambtenaar-geneesheer – die evenzeer een arts is en waarbij het aan de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten – kennelijk onredelijk is. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat in het bij de aanvraag neergelegde standaard medische getuigschrift geenszins gesteld wordt dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is in Kameroen, terwijl de ambtenaar-geneesheer op grond van recente informatie, die gevoegd wordt aan het administratief dossier, vaststelt dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Kameroen.

De Raad benadrukt nog dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet geheel in overeenstemming zou zijn met de door de verzoekende partij neergelegde medische stukken en dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvragers ter ondersteuning van hun aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

2.2.9. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich baseert op een niet toegankelijk document uit de MedCOI databank, dat deze databank voor haar niet toegankelijk is en de betrokken stukken niet overgemaakt werden, dat zij er dan ook kan van uitgaan dat zulk document niet van toepassing is op haar dossier, dat het document niet aantoonst dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn en al zeker niet in de omgeving waar zij zal wonen in Kameroen. Zij stelt dat het op zijn minst gaat om een verwijzing naar analogie en niet een antwoord in het dossier van de verzoekende partij. De verzoekende partij herhaalt dat inzake de beschikbaarheid wordt verwezen naar een bijlage die niet gevoegd wordt en waarvan geen inzage is gegeven, dat zij hieruit afleidt dat het document niet van toepassing is op haar situatie en dat de medicatie die zij neemt niet beschikbaar is in Kameroen, dat zulks niet kan afgeleid worden uit de bijlage 2. Zij meent verder dat het niet duidelijk is of deze medicatie constant beschikbaar is, dat er problemen zijn met de beschikbaarheid van medicatie in Kameroen, dat hierover geen informatie is gevoegd. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar het arrest nr. 218 231 van 14 maart 2019 van de Raad en meent dat de motivering via referentie, en met name met verwijzing naar niet bijgebrachte documenten in de niet publieke databank MedCOI, in strijd is met de

motiveringsplicht van bestuurshandelingen. Zij meent dat de redenering gehanteerd in het door haar geciteerde arrest compleet toepasbaar is op de huidige zaak.

De verzoekende partij kan, gelet op de uiteenzetting weergegeven naar aanleiding van het eerste middel, niet dienstig betogen dat zij er, bij niet toegankelijkheid van de vermelde documenten en het niet overmaken van deze documenten op vraag, kan van uitgaan dat zulk document niet van toepassing is op haar dossier. Evenmin kan zij uit het niet voegen van de bijlagen waarnaar verwezen wordt en het geen inzage te hebben gekregen op een schriftelijke vraag, afleiden dat de documenten niet van toepassing zijn op haar situatie en dat de medicatie die zij neemt niet beschikbaar is in Kameroen.

De verzoekende partij stelt dat het document niet aantoont dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn, dat uit de bijlage 2 niet kan worden afgeleid dat de medicatie die zij neemt beschikbaar is in Kameroen, doch blijkt uit nazicht van het administratief dossier, waarin de stukken zich bevinden waarnaar verwezen wordt in het medisch advies van 11 februari 2019 betreffende de beschikbaarheid, dat betreffende alle voor de verzoekende partij benodigde medicatie, behandelingen en opvolgingen of de door de ambtenaar-geneesheer voorgestelde alternatieven, vastgesteld wordt dat deze aanwezig zijn in Kameroen. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.

Waar de verzoekende partij meent dat het niet duidelijk is of deze medicatie constant beschikbaar is, dat er problemen zijn met de beschikbaarheid van medicatie in Kameroen, dat hierover geen informatie is gevoegd, beperkt zij zich tot de loutere bewering dat er problemen zijn met de beschikbaarheid van medicatie in Kameroen, die zij geenszins staft aan de hand van stukken of verwijzingen naar informatie over de beschikbaarheid van medicatie in Kameroen. Gelet op het feit dat niet aangetoond wordt dat er sprake is van een probleem van continuïteit, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, die de beschikbaarheid van de nodige medicatie, behandelingen en opvolging die nodig zijn voor de verzoekende partij in Kameroen is nagegaan, gehouden was, na te gaan of deze medicatie constant beschikbaar is.

Waar zij stelt dat het document en de bijlage 2 niet van toepassing zijn op haar situatie en het op zijn minst gaat om een verwijzing naar analogie en niet een antwoord in het dossier van de verzoekende partij, kan zij evenmin worden gevolgd. Immers blijkt uit de in het administratief gevoegde informatie, waarnaar verwezen wordt in het medisch advies, dat de informatie het antwoord betreft op de vraag naar de beschikbaarheid voor de medische behandeling van een 41-jarige mannelijke patiënt uit Kameroen die lijdt aan chronische nierinsufficiëntie stadium III en hypertensie, waarbij onder meer nagegaan wordt of een nefroloog en cardioloog beschikbaar zijn. Dit betreft wel degelijk de situatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de weerhouden gezondheidstoestand en de weerhouden benodigde medicatie, behandelingen en opvolgingen in het medisch advies, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Zelfs indien het *in casu* niet het antwoord betreft op een aanvraag specifiek gericht aan MedCOI in het kader van het dossier van de verzoekende partij, toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwijzing naar informatie, waaruit de beschikbaarheid van de specifiek voor de verzoekende partij benodigde medicatie en zorgen blijken, niet kan volstaan om het beschikbaarheidsonderzoek te staven.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat het document niet aantoont dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn en al zeker niet in de omgeving waar zij zal wonen in Kameroen, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins aanhaalt in welke omgeving zij zal wonen in Kameroen, zodat zij niet aannemelijk maakt dat het document niet aantoont dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn in de omgeving waar zij zal wonen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat het de verzoekende partij niet verboden is zich te vestigen in een andere regio dan de regio van herkomst en dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "*het land van herkomst*" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

Waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het arrest nr. 218 231 van 14 maart 2019 van de Raad en meent dat de motivering via referentie, en met name met verwijzing naar niet bijgebrachte documenten in de niet publieke databank MedCOI, in strijd is met de motiveringsplicht van bestuurshandelingen, alsook meent dat de redenering gehanteerd in het door haar geciteerde arrest compleet toepasbaar is op de huidige zaak, kan de Raad volstaan naar de uiteenzetting hieromtrent in het eerste middel.

2.2.10. De verzoekende partij stelt dat geenszins is aangetoond dat natriumcarbonaat dezelfde werking heeft als natriumbicarbonaat, dat dit niet blijkt uit het administratief dossier en deze bewering ook niet gestaafd wordt door enige literatuur.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat natriumcarbonaat een volwaardig alternatief is voor natriumbicarbonaat, dat voor dezelfde indicatie, namelijk het herstel van het zuur-base evenwicht bij nierinsufficiëntie, gebruikt wordt, een strikt medische beoordeling betreft op basis van de medische gegevens die voorlagen. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om op grond van de voorliggende medische gegevens te oordelen of deze gegevens volstaan om te besluiten dat een equivalent medicijn geschikt is of een verandering van medicatie medisch verantwoord is. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook volstaan aan te geven dat naar zijn oordeel natriumcarbonaat een volwaardig alternatief is. De verzoekende partij brengt geen medisch stuk aan waarin de behandelende arts aangeeft dat het gestelde door de ambtenaar-geneesheer niet zou kunnen worden aangenomen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk heeft aangegeven op welke wijze natriumcarbonaat, een adequaat alternatief voor het innemen van natriumbicarbonaat kan vormen voor de verzoekende partij, daar zij erop wees dat natriumcarbonaat, net als natriumbicarbonaat, gebruikt worden bij dezelfde indicatie, namelijk het herstel van zuur-base evenwicht. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer foutief zou zijn of in haar individueel geval niet van toepassing is. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen medisch stuk aanbrengt waarin de behandelende arts aangeeft dat het gestelde door de ambtenaar-geneesheer niet zou kunnen worden aangenomen.

2.2.11. Betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen wijst de verzoekende partij erop dat bij het onderzoek naar het bestaan van een adequate behandeling er onderzocht dient te worden of de in het land van herkomst beschikbare medicatie en medische behandeling en opvolging toereikend en toegankelijk zijn, rekening houdend met haar individuele toestand. Zij stelt dat *in casu* noch de ambtenaar-geneesheer, noch de verwerende partij overging tot een dergelijke analyse, dat zij zich er niet van verzekeren dat de voor haar noodzakelijke behandeling *in concreto* toegankelijk zou zijn.

Uit het medisch advies van 11 februari 2019 blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk is overgegaan tot een individueel onderzoek van de daadwerkelijke mogelijkheid om er in het geval van de verzoekende partij toegang tot te krijgen, in het onderdeel betreffende de toegankelijkheid. Uit de motieven van het medisch advies blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij. Zo wordt nagegaan of de nodige zorgen, behandeling en opvolging voor haar toegankelijk zijn, waar gewezen wordt op het gezondheidssysteem van Kameroen en waar onder meer specifiek wordt gewezen op de toegang tot controles en opvolging die vooral vereist zijn voor de verzoekende partij en op de studies en het werken in het verleden door de verzoekende partij, geschiktheid tot arbeid van de verzoekende partij alsook de aanwezigheid van familie in het thuisland waarop zij mogelijk kan rekenen voor opvang en beperkte financiële steun. Deze motieven van het medisch advies, die specifieke betrekking hebben op de individuele situatie van de verzoekende partij, worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht.

Er wordt, in het licht van hetgeen voorafgaat, besloten dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een voldoende concreet en geïndividualiseerd toegankelijkheidsonderzoek heeft doorgevoerd. De verzoekende partij toont niet aan dat het gevoerde onderzoek ontoereikend of onvoldoende zorgvuldig is gebeurd en evenmin dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen. De verzoekende partij geeft niet aan dat enig concreet element dat alsnog kan wijzen op een ontoegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in het herkomstland ten onrechte niet of onvoldoende in de beoordeling is getrokken. Zij brengt geen concrete aanwijzingen naar voor dat zij geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in Kameroen.

2.2.12. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, bij het opstellen van haar advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat zij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat enig concreet (medisch) gegeven zoals het voorlag of werd ingeroepen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag ten onrechte niet in rekening werd gebracht of gelet op de ingeroepen gegevens geen voldoende zorgvuldig en concreet onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont aldus evenmin aan dat het bestuur zich in de bestreden beslissing niet kon steunen op het medisch advies

van 11 februari 2019 om te besluiten dat op basis van de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen gezondheidsproblemen geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die actueel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die actueel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag ongegrond heeft verklaard.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.2.13. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zich beperkt tot het enkel opwerpen van een schending van artikel 3 van het EVRM, zonder enige concrete toelichting hieromtrent, wijst de Raad op wat volgt.

In het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de hoge drempel toegelicht die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili blijkt namelijk dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze na de transfer zou evolueren in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM erop dat men bij dit toegankelijkheidsonderzoek oog moet hebben voor de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen (zie par. 190).

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. Zij weerlegt de vaststellingen in het medisch advies niet dat er geen tegenindicatie is tot reizen en de voor haar ziekte noodzakelijke medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn voor haar in haar herkomstland. Zij maakt evenmin aannemelijk dat er nood is aan mantelzorg. De verzoekende partij brengt niet de minste concrete aanwijzing naar voor dat, in het licht van de vaststellingen door de ambtenaar-geneesheer, zij de kostprijs van de medische zorgverstrekking alsnog niet in redelijkheid zal kunnen dragen en evenmin dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het ontbreken van een sociaal netwerk in het herkomstland of dat er sprake is van een problematische reisafstand voor het verstrekken van de medische zorgen. Zij brengt niet de minste concrete aanwijzing naar voor dat op deze punten dan een probleem rijst bij een terugkeer naar Kameroen, laat staan dat zij haar beweringen op dit punt dan zou staven met een begin van bewijs.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.2.14. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld, nu deze bepaling enkel van toepassing is *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* en de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is.

2.2.15. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, *als* accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER